



DE GESTRANDEN

Een blij treurspel (of een treurig blijspel)

door

RENÉ VERDIESEN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE GESTRANDEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RENÉ VERDIESEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© **2026 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Gebruik rekwisieten veilig, lees meer bij tab voorwaarden op onze site.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten.

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon: (03)3.66.44.00.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

THOMAS Verkerk - (Nederlandse) Hoteleigenaar in Schotland.

MARLIES Minderhout - Actrice. Over haar hoogtepunt heen.

PHILIP Kramers - Zakenman (maakt niet uit waarin).

MONIQUE Kramers - Zijn vrouw (vroeger ook actrice in soapseries).

MARIUS Reijnders - Tv-regisseur.

SANNE Wildschut - Zijn assistente.

CHRIS van Dam - Schrijver in de marge.

GERARD Verkerk - Broer van Thomas.

NB1: Voor de bezetting zijn dus 5 heren en 3 dames nodig. Als een gezelschap 4 heren en 4 dames wil inzetten, kan de rol van Gerard moeiteloos worden ingeruild voor ANNE (een zus).

NB 2: Als er te weinig heren beschikbaar zijn, of de rol van Gerard wordt als te klein beoordeeld, kunnen de rollen van Thomas en Gerard door één acteur worden vertolkt (dubbelrol).

DECOR:

De lobby van een klein hotel even buiten of in een buitenwijk van Edinburgh. Er is een kleine bar, één of twee zitjes en een kleine tafel met een stoel waaraan voornamelijk Chris zit te schrijven. De inrichting is verder niet erg belangrijk, al zijn een paar Schotse accentjes natuurlijk welkom.

Personages moeten 'af' kunnen naar boven (naar hun kamers) en door de hoofdingang naar binnen en naar buiten. Vanuit de lobby moet er ook toegang zijn tot een klein zijkamertje waarin Thomas slaapt en werkt.

Scène 1

(Gerard, Marlies)

(Het toneel is de lobby van het hotel. Op één of andere manier moet duidelijk worden dat er iets aan de hand is. Er staan verhuisdozen, sommige meubelstukken zijn bedekt met lakens. MARLIES komt op met een koffer. Ze kijkt verbaasd om zich heen.)

MARLIES: Thomas? *(zet koffer neer en tilt verbaasd wat lakens op, kijkt in een verhuisdoos)* Thomas?

(GERARD komt uit het zijkamertje. Hij heeft wat papieren in zijn hand die hij aan het bestuderen was.)

GERARD: O. Mevrouw... Eh.. het hotel is gesloten. Sorry.

MARLIES: Gesloten? Hoe kan dat nou. Waar is Thomas?

GERARD: *(voorzichtig)* U bent...? U komt hier om....?

MARLIES: Wat is hier aan de hand? Wie ben jij?

GERARD: *(steekt zijn hand uit, die Marlies niet aanneemt)* Gerard Verkerk. De broer van Thomas.

MARLIES: *(een beetje gerustgesteld)* Ah... O. Jee, ik wist helemaal niet dat Thomas een broer had. *(steekt nu ook haar hand uit)* Marlies Minderhout. Een... eh... vriendin van je broer.

GERARD: *(duidelijk ongemakkelijk met de situatie)* Ah, op die manier... *(wijst op de koffer)* En u kwam hier... logeren?

MARLIES: Thomas en ik hebben een... een speciale regeling.

GERARD: Ah... een regeling. Juist. En... eh... niemand heeft u op de hoogte gebracht?

MARLIES: Op de hoogte gebracht? Waarvan?

GERARD: *(kijkt om zich heen)* Van... eh... Luister eens, ik ben bang dat ik slecht nieuws voor u heb. Thomas is afgelopen maandag overleden.

MARLIES: Wat?

GERARD: Ja. Het is allemaal erg... erg eh... plotseling.

MARLIES: Is dit een grap? Ja toch, hè? Een grap. En een misselijke. Een bijzonder misselijke grap. *(loopt naar boven)* Thomas? Thomas? Jezus, Thomas, waar zit je... *(komt naar beneden,*

gaat zijkamertje in) Thomas... *(komt hotellobby weer in)*

GERARD: Ik begrijp dat het nogal een schok voor u is... mevrouw... maar....

MARLIES: *(grijpt Gerard bij de schouders, schudt hem wanhopig door elkaar)* Maar hoe kan dat nou? Hoe is dat nou toch in godsnaam mogelijk? Wie... wie dóét er nou zoiets?

GERARD: Ja... erg plotseling. Onverwacht...

MARLIES: En... en... hoe?

GERARD: Hartstilstand, zegt de dokter. Het hield gewoon op met kloppen.

MARLIES: *(zakt in een stoel)* Het is... het is niet eerlijk...

GERARD: *(loopt naar de bar)* Kan ik... wilt u iets... een glaasje water? *(zoekt)* Iets sterkers?

MARLIES: Hoe kan dat nou? Hoe is dat nou toch in vredesnaam mogelijk? *(alsof haar iets te binnen schiet)* Waar...? Is hij al...?

GERARD: In het uitvaartcentrum. Ik ben overgekomen om de boel te regelen. Vanmiddag is de begrafenis. In erg kleine kring, ben ik bang. Thomas had niet zoveel contact meer met de... de familie, zal ik maar zeggen.

MARLIES: En jij dan?

GERARD: We schreven. Soms. Eén keer per jaar. Zoiets. Ik had hem al in geen jaren meer echt gespróken. Hij was nogal... op zichzelf, zou je kunnen zeggen. Over u heeft hij het nooit gehad... bij mijn weten.... U had een... een dingetjes... een afspraak met hem, zei u?

MARLIES: *(kwaad, vooral op zichzelf)* Een afspraak ja! Wij hadden een afspraak. Thomas en ik. Jonge, jonge, jonge. Wat een afspraak! Twee weken per jaar, hier... niet meer, niet minder. Want dan bleef het nieuw. Dachten we. Godallemachtig. Vijf jaar. Vijf jaar lang alleen die twee weken. En vandaag kom ik hiernaartoe om tegen hem te zeggen dat dat helemaal geen goed idee was, dat we gewoon bij elkaar moeten kruipen, zoals mensen dat doen als ze van elkaar houden en dat we dan al die zoi ellende maar gewoon op de koop toe moeten nemen. Snap je? *(alsof ze het tegen Thomas heeft)* Snap je dat?

GERARD: Eh... nee. Niet zo goed, eigenlijk...

MARLIES: Het kan niet! Het is gewoon godsonmogelijk! Het blijft niet

nieuw. Het was na die eerste keer al niet nieuw meer... Wat dachten wij wel niet? Ik hou van die man. Ik hou verschrikkelijk veel van die man, dus ik miste hem, vijftig weken per jaar. Ik wil hem steeds, elke dag. Dát kwam ik hem vertellen. Dat! En dat we... en dat we... en dan knijpt hij er gewoon tussenuit, die klootzak, die... die.... lafaard. Jezus, waar zijn we mee bezig geweest? Wat zonde, allemaal, wat doodzonde. *(staat op)* Ik... ik moet hier weg... Ik kan hier niet... ik....

GERARD: U blijft niet voor de begrafenis?

MARLIES: *(verdwaasd)* Begrafenis...

GERARD: Ja. Vanmiddag...

MARLIES: *(gaat weer zitten)* Ja. Jawel. Toch maar wel... denk ik.
(Langzaam dooft het licht.)

Scène 2

(Marius, Philip, Monique, Sanne, Marlies, Thomas, Chris)

(Dezelfde hotellobby, maar nu zonder lakens en verhuisdozen. Indien mogelijk moet MARLIES er wat jonger uitzien dan in de eerste scène en natuurlijk anders gekleed.

Zelfde toneelindeling. Personages komen op door een hoofdingang die de rest van het stuk overigens niet meer gebruikt wordt. Als personages opkomen of afgaan, is dat, tenzij anders vermeld, altijd door een deur die toegang geeft tot de trap naar de logeervertrekken. Thomas gaat meestal op vanuit en af richting zijn kantoor. Die geeft ook toegang tot de privé vertrekken van Thomas en de opslag.

Personages zijn in het bezit van handbagage. Koffers staan nog op het vliegveld.)

MARIUS: Godallemachtig, wat een toestand...

PHILIP: Ik ga dus echt nooit helemaal nooit never niet meer met Happy Holland Travel op vakantie! Nooit...

MONIQUE: Ja, nee, hallo, die kunnen der wat aan doen dat er geen vliegtuig mag vertrekken voorlopig...

PHILIP: Alle passagiers verspreid over.... Hoeveel hotels?

CHRIS: Zeven.

PHILIP: En waarom zitten wij hier? In the middle of fucking nowhere.

CHRIS: Misschien hebben ze geloot. Of geselecteerd op haarkleur.

PHILIP: *(kijkt hem even verbaasd aan)* Is het eigenlijk wel een hotel?

CHRIS: *(slaat op de bel op de balie)* Als ze er zó één hebben, dan is het een hotel.

MONIQUE: Maak je niet druk, Philip. Morgen zijn we weer weg.

MARIUS: Ik heb waanzinnig veel behoefte aan sterke drank. Echt waanzinnig veel.

SANNE: Er is hier helemaal niemand, geloof ik. Wat raar, een hotel waar helemaal niemand is...

PHILIP: Ik zeg al: ik reis dus nooit, never nooit niet meer...

MONIQUE: Ja Philip, we hebben je gehoord. En verstaan. En begrepen...

SANNE: *(erg luid)* Hallo!! Is daar iemand?

MARIUS: *(houdt zijn handen voor zijn oren)* Christus, Sanne....

SANNE: Sorry...

MARIUS: Ik ga even achter kijken. Er zal toch wel ergens personeel uithangen hier.

(MARIUS af. MONIQUE richt het woord tot SANNE. PHILIP neemt de ruimte in zich op. CHRIS gaat op een stoel zitten en pakt een notitieboek uit zijn tas.)

MONIQUE: Lieve schat, dat is al de zevende keer vandaag dat ik je sorry tegen die man hoor zeggen. En dat is minstens zes keer te veel.

SANNE: Sorry...

MONIQUE: Daar ga je weer... Luister eens, ik ken die man van jou, die Marius. Ik bedoel *(beseft dat ze zich verspreekt, PHILIP vangt dat zinnetje op)* ik ken dat type man. Zijn jullie erg close?

SANNE: Nou, we hebben al een paar jaar, dat je zegt... *(stokt als MARIUS plotseling terugkomt)*

(MARIUS op vanuit hoofdingang.)

MARIUS: Ik zie geen mens. Dijk van een situatie: gestrand in Schotland, omdat een of andere gek het vliegveld binnen loopt mét een koffertje en het vliegveld weer uitgaat zónder een koffertje.

PHILIP: Zitten wij dus ook mooi zonder koffertjes. Godnondeju, mijn hele hebben en houwen staat nog op dat vliegveld.

MONIQUE: Verstandiger pakken, schat. *(klopt op haar schoudertas)* Altijd een tandenborstel in de handbagage. En een schone onderbroek, in geval van gijzeling.

SANNE: Heb jij echt....?

MONIQUE: Disposable underwear, honey. Kan zo in de prullenbak. Overall verkrijgbaar. Reuze handig in noodgevallen en in gevallen van vreemdgaan. Dan laat je geen ondergoed achter op plaatsen waar des minnaars partner dat niet verwacht. Vernietigen van het bewijsmateriaal, noemen ze dat. *(tot SANNE)* Is overigens strafbaar... Dat vernietigen, hè, niet dat vreemdgaan...

PHILIP: *(ingehouden woedend)* Monique, werkelijk soms...

MONIQUE: *(op het toontje van SANNE)* Sorry!

MARIUS: Nou, je klinkt wel alsof je weet waarover je praat. Ik ...
(krijgt vernietigende blik van MONIQUE, stokt, PHILIP ziet dat)
Ik denk dat ik nog maar eens even op zoek ga naar iemand die iets voor ons kan inschenken. Waar is trouwens die vrouw die bij ons in het busje zat, die...

SANNE: Marlies.

MARIUS: Mijn Sanne. Hoogintelligent. Reuzegoed in het onthouden van namen. Wat minder in het onthouden van belangrijke afspraken met producenten, maar namen... echt, vreselijk goed.

SANNE: So... *(wil sorry zeggen, maar stokt na een vernietigende blik van MONIQUE)*
(MARIUS af.)

PHILIP: Zeg, ken jij die... die Marius ergens van?

MONIQUE: *(even in verwarring)* Nee. *(herstelt zich)* Nou ja, van de televisie, hè. Hij doet toch al die reisprogramma's?

SANNE: Marius is een veelgevraagde regisseur, ja.

PHILIP: En jij bent de stille kracht op de achtergrond.

MONIQUE: Heel stil, schat ik zo in...

SANNE: Maar ik ken u ook hoor. U bent toch...

PHILIP: Zeg maar jij hoor. *(stelt zich voor, steekt een hand uit)* Philip Kramers.

SANNE: Ja... Ja. Nee. Ik bedoel uw vrouw. U heeft toch gespeeld in, kom... Allemachtig, en dan zegt Marius dat ik zo goed ben in namen... In die serie...

MONIQUE: Een paar series, liefje. Kleine rolletjes. Maar al een tijdje niet meer hoor. Weinig rollen meer, hè, voor een vrouw op leeftijd.

SANNE: Nou, zo oud bent u toch nog....

MONIQUE: Trouwens, soms gaat de carrière van de één voor de carrière van de ander, schat. Stom, maar waar... Neem nou mijn Philip. Zakenman in hart en nieren. Nou vooral de nieren eigenlijk. Zakenlunches, je kent dat.

PHILIP: Monique, nu moet je ophouden. Echt ophouden...

MONIQUE: Met ademen, schat? Ophouden met ademen?

PHILIP: *(in zichzelf)* Als dat zou kunnen....

(MARIUS komt door hoofdingang binnen met THOMAS en MARLIES.)

MARIUS: Kijk eens wie ik gevonden heb... De uitbater. Die stond buiten alvast te verbroederen met onze ... hoe was het ook weer...

MARLIES: Marlies. Marlies Minderhout.

THOMAS: Neemt u mij vooral niet kwalijk dat ik er niet was om u te ontvangen. Ik moest nog even wat voorraad inslaan... Plotseling een groep van zes man, buiten het seizoen, daar had dit hotel, nou ja, daar had ik, niet op gerekend, you see... Ik heb begrepen dat u wel allemaal al heeft gegeten...?

MARLIES: Ja... Op het vliegveld...

MARIUS: Inderdaad. Een broodje karton met dingen erop die eruit zagen alsof ze al eens gegeten waren...

THOMAS: Wilt u dat ik nog iets voor u klaarmaak? We hebben hier geen restaurant maar we hebben net wat etenswaren ingeslagen voor het ontbijt.

PHILIP: Beste kerel, doe vooral geen moeite. Als je mij even mijn kamer wil wijzen, dan ga ik even wat koud water over mijn gezicht gooien.

MONIQUE: Mijn lieve Philip spreekt weer eens namens allen...

CHRIS: In dit geval ook namens mij. U spreekt wel heel goed Nederlands, voor een Schot...?

THOMAS: *(vriendelijk, maar terughoudend)* Ja, ja... Ik begrijp dat u er allemaal behoefte aan heeft u even terug te trekken...? *(wacht op instemmende blikken, krijgt die ook...)* Zal ik u dan de sleutels van uw kamers geven? Ja? Okay, ladies and gentlemen, let's get this show on the road... *(pakt een lijstje)* Mijnheer Reijnders?

MARIUS: That's me...

THOMAS: U heeft kamer 247.

SANNE: Heeft u zoveel kamers hier?

MONIQUE: En zoveel verdiepingen?

THOMAS: Nou, nee, dat is allemaal bedoeld eh... to make an impression... hoe zeg je dat? Om indruk te maken. Er is hier eigenlijk maar één verdieping boven... En vijf kamers om precies

te zijn... *(kijkt SANNE aan)* Missus Reijnders?

SANNE: Nou, eh... nee. Miss Wildschut. Sanne Wildschut.

THOMAS: Ah, ja. Ik zie het. *(kijkt naar MARIUS, dan naar SANNE)*
You want seperate bedrooms? Eh... sorry. U wilt elk een eigen slaapkamer?

MARIUS: Nee.

SANNE: *(ongeveer tegelijkertijd)* Ja.

THOMAS: *(even aarzelend)* 246 en 247. Alstublieft. Die deur door daar en de trap op.

(MARIUS en SANNE fluisterend ruziënd af.)

THOMAS: Meneer Van Dam?

CHRIS: Yep.

THOMAS: Schrijver, hoorde ik?

CHRIS: Ik verkeer in de marge van de Nederlandse letteren.

THOMAS: Even so. Een Schrijver... Het is mij een eer en een genoegen. *(zoekt sleutel)*

PHILIP: *(ongeduldig)* Luister eens, beste kerel, ik ben al vanaf vijf uur vanmorgen op. Ik heb urenlang op een vliegveld rondgehangen, in angstige spanning of dat klotevliegtuig nou wel of niet het ruime sop zou kiezen...

(CHRIS krijgt zijn sleutel en maakt zich snel uit de voeten.)

MONIQUE: Het luchtruim, schat, niet het ruime sop... het luchtruim.

PHILIP: Whatever... en nu heb ik gewoon waanzinnig veel behoefte aan een plens koud water in mijn gezicht, oké. *(nogmaals, ongeduldiger, nu)* Oké...?

THOMAS: Mijnheer *(kijkt op lijstje)* ... Kramers. En mevrouw Kramers, natuurlijk. U beiden wél op een kamer neem ik aan? *(overhandigt sleutel)*

MONIQUE: Ga jij maar vast, schat. Ik kom zo...

THOMAS: Last but certainly not least: Miss Minderhout?

MARLIES: That's me!

THOMAS: Welcome! *(overhandigt sleutel)*

(PHILIP af, THOMAS gaat wat rommelen achter de bar.)

Scène 3

(Monique en Thomas)

MONIQUE: *(probeert haar mobieltje)* Ik heb geen bereik. Wat raar.

THOMAS: Onverklaarbaar fenomeen, inderdaad. Mobiel bellen vanuit dit hotel is onmogelijk. Vinden mijn klanten niet leuk, maar er is niks aan te doen, vrees ik. Tien kilometer verderop werkt het wel, heb ik me laten vertellen...

MONIQUE: Je denkt hopelijk niet dat ik tien kilometer ga wandelen om even te kunnen telefoneren, hè? Heb je hier niet een gewone telefoon?

THOMAS: *(wijst op een telefoon)* Soms doet-ie het, soms doet-ie het niet..

MONIQUE: Tjonge jonge, wat verlang ik enorm naar de beschaafde wereld. Klote Schotland! Ik had gewoon thuis moeten blijven, in de eenentwintigste eeuw. Ik zei nog tegen Philip... nou ja, de volgende keer gaat-ie maar alleen. *(gaat naar telefoon)* Nou, God zegene de greep... *(Draait nummer, maakt triomfantelijk gebaar naar Thomas. Draait zich dan met de rug naar Thomas.)* Hallo... Patrick? *(spreekt op gedempte toon, af en toe een steelse blik naar 'boven')* Ja, met mij... Nee, ik ben nog niet thuis... Ik zit in een of ander lullig hotel hier. Hè? Nee, hier in Schotland nog. Er mochten geen vluchten weg vandaag, in verband met... Ja, Philip is er ook nog bij, ja... Had jij verwacht dat ik die in Schotland zou achterlaten, dan? Ja, weet ik veel, die reisorganisatie, kom, zeg het eens, die... nou ja, die hebben een hotelletje voor ons geboekt. Beter dan rondhangen op dat vliegveld... toch? Wat zeg je? Ja, ja, morgen waarschijnlijk. Hoe laat? Geen idee... Ze komen ons hier morgenochtend om zeven uur ophalen, en dan is het maar weer afwachten... Luister eens, ik kan het niet te lang maken *(blik naar 'boven')*... Weet ik, schat. Ja. Ik ook van jou. Hoeveel? Veel! Heel veel? Ja. Heel veel. Nou, ik zie je zodra we in Nederland zijn. Ja, Philip gaat overmorgen weer aan het werk, dan zien we elkaar dán... Doe ik. Dag lief... Ja, dahaag. Dahaag.

(PHILIP komt op, haren nat, overhemd uit zijn broek. Het lijkt erop alsof hij de laatste zinnen heeft opgevangen. MONIQUE reageert betrupt. Als PHILIP inderdaad iets heeft gehoord, laat hij dat niet merken.)

Scène 4

(Philip, Monique, Thomas, Chris)

PHILIP: Wie had jij aan de telefoon?

MONIQUE: Mijn moeder. Of ze nog één dagje de plantjes wil doen.

*(THOMAS kijkt even geamuseerd op, vanachter de bar.
MONIQUE doet haar best niet naar hem te kijken.)*

PHILIP: Ik dacht dat jij die al op het vliegveld gebeld had?

MONIQUE: Nee hoor...


PHILIP: Nou, ik had toch kunnen zweren...

MONIQUE: Luister eens, als ik zeg dat ik mijn moeder niet op het vliegveld heb gebeld, maar zojuist vanuit dit hotel, zie ik waarachtig niet in waarom jij....

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ  **INK**

“Samenspelen” is ons motto